

72

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 10 marca 1988 r.

o przedłużeniu mocy obowiązującej uchwały w sprawie określenia wykazu towarów i usług, na które ustala się ceny urzędowe.

Na podstawie art. 7 ust. 1 oraz w związku z art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. z 1987 r. Nr 8, poz. 52) uchwała się, co następuje:

§ 1. Termin obowiązywania uchwały Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie określenia wykazu towarów i usług, na które ustala się ceny urzędowe (Monitor Polski Nr 34, poz. 256),

przedłużony uchwałą Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 28 grudnia 1987 r. w tej sprawie (Monitor Polski Nr 37, poz. 307), przedłuża się do czasu ustalenia nowego wykazu towarów i usług, na które ustala się ceny urzędowe.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1988 r.

Marszałek Sejmu: *R. Malinowski*

73

UCHWAŁA RADY PAŃSTWA

z dnia 22 stycznia 1988 r.

w sprawie ustanowienia odznaki honorowej „Za zasługi dla ochrony pracy”.

Na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1978 r. o odznakach i mundurach (Dz. U. Nr 31, poz. 130) Rada Państwa uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Ustanawia się odznakę honorową „Za zasługi dla ochrony pracy”, zwaną dalej „odznaką”.

2. Odznaka jest jednostopniowa.

§ 2. Odznaka jest nadawana w szczególności za:

- 1) zasługi w działalności związanej z ochroną pracy,
- 2) osiągnięcia w pracach naukowo-badawczych oraz wdrożeniowych w dziedzinie ochrony pracy,
- 3) działalność propagującą ochronę pracy w środkach masowego przekazu,
- 4) osiągnięcia w kierowaniu organizacjami i zespołami ludzkimi w sposób wyróżniający się wieloletnią bezwypadkową działalnością produkcyjną bądź usługową.

§ 3. 1. Odznaka jest nadawana osobom fizycznym, a także państwowym, spółdzielczym i społecznym jednostkom organizacyjnym oraz innym społecznym zbiorowościom.

2. Odznaka może być również nadawana obywatelom państw obcych, zasłużonym dla rozwoju ochrony pracy w Polsce oraz umacniania współpracy międzynarodowej w tej dziedzinie.

§ 4. 1. Odznakę nadaje Główny Inspektor Pracy.

2. Odznaka jest nadawana na wniosek właściwych ministrów (kierowników urzędów centralnych), przewodniczących wojewódzkich rad narodowych, wojewodów (prezydentów miast: stołecznego Warszawy, Krakowa i Łodzi), statutowych organów organizacji związkowych, społecznych i zawodowych oraz okręgowych inspektorów pracy.

3. Wzór wniosku o nadanie odznaki określa Główny Inspektor Pracy.

§ 5. Wnioski powinny być przedstawiane Głównemu Inspektorowi Pracy najpóźniej na 2 miesiące przed terminem nadania odznaki.

§ 6. Odznakę nadaje się z okazji Święta Pracy — 1 Maja.

§ 7. 1. Odznaką jest medal w kształcie stylizowanego koła o średnicy 34 mm, patynowany na brązowo. Na stronie licowej w środku medalu umieszczony jest wizerunek orła ustalony dla godła państwowego, a w otoku napis „Za zasługi dla ochrony pracy”. Krawędzie medalu stanowią kłos pszenicy i fragment koła zębatego. Na odwrotnej stronie medalu na kwadratającym polu znajduje się napis „Państwowa Inspekcja Pracy”, a pod napisem gałązka laurowa.

2. Odznaka jest zawieszona na klamrze.

3. Wzór odznaki określa załącznik nr 1 do uchwały.

§ 8. 1. Odznakę nosi się na prawej stronie piersi.

2. Wraz z odznaką osoba wyróżniona otrzymuje legitymację stwierdzającą jej nadanie.

§ 9. 1. Główny Inspektor Pracy może pozbawić odznaki w razie stwierdzenia, że nadanie odznaki nastąpiło wskutek wprowadzenia w błąd lub że osoba wyróżniona odznaką stała się niegodna jej posiadania.

2. Utrata odznaki następuje w razie prawomocnego skazania wyróżnionej osoby na karę pozbawienia praw publicznych.

§ 10. 1. Ewidencję osób wyróżnionych odznaką prowadzi Główny Inspektorat Pracy.

2. Koszty związane z nadaniem odznaki pokrywane są ze środków budżetu centralnego, w części dotyczącej Państwowej Inspekcji Pracy.

§ 11. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: w z. *K. Barcikowski*

Załącznik do uchwały Rady Państwa
z dnia 22 stycznia 1988 r. (poz. 73)

WZÓR ODZNAKI HONOROWEJ „ZA ZASŁUGI DLA OCHRONY PRACY”

Awers

Rewers

74

UCHWAŁA Nr 32 RADY MINISTRÓW

z dnia 8 lutego 1988 r.

w sprawie opłaty elektryfikacyjnej pobieranej przy powszechnej elektryfikacji wsi.

Na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Dz. U. z 1954 r. Nr 32, poz. 135) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Wysokość opłaty elektryfikacyjnej pobieranej od właścicieli lub użytkowników budynków objętych powszechną elektryfikacją na podstawie przepisów o powszechnej elektryfikacji wsi, z zastrzeżeniem ust. 2, wynosi równowartość pieniężną 30 q żyta.

2. Właściciele lub użytkownicy budynków, których źródłem utrzymania jest emerytura, renta lub świadczenie alimentacyjne, uiszczają opłatę elektryfikacyjną w wysokości równowartości pieniężnej 15 q żyta.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się do współwłaścicieli lub współużytkowników budynków, w których zostały założone odrębne wewnętrzne urządzenia odbiorcze, w zakresie ustalonym w przepisach wydanych na podstawie art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Dz. U. z 1954 r. Nr 32, poz. 135).

4. Równowartość pieniężną żyta, o której mowa w ust. 1 i 2, oblicza się według ceny urzędowej skupu żyta kontraktowanego, z wyłączeniem dopłat, obowiązującej w dniu 1 stycznia roku, w którym nastąpiła elektryfikacja budynku.

§ 2. Jeżeli właściciel lub użytkownik na własny koszt wykonał w budynku wewnętrzne urządzenia odbiorcze, opłatę elektryfikacyjną, ustaloną na zasadach określonych w § 1, obniża się o 50%.

§ 3. Wymiaru opłaty elektryfikacyjnej dokonuje terenowy organ administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw finansowych stopnia podstawowego po ustaleniu, że budynek został podłączony do linii niskiego napięcia w ramach powszechnej elektryfikacji.

§ 4. Opłata elektryfikacyjna podlega uiszczeniu w okresie 3 lat od jej wymierzenia, w ratach płatnych w okresach kwartalnych. Organ dokonujący wymiaru opłaty elektryfikacyjnej może w uzasadnionych wypadkach przedłużyć okres spłaty do lat 6.

§ 5. Nie pobiera się opłaty elektryfikacyjnej od właścicieli i użytkowników wieczystych gruntów, zobowiązanych do uczestniczenia w kosztach budowy urządzeń energetycznych na podstawie przepisów o gospodarowaniu gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości z tytułu wyposażenia gruntów w sieć elektryczną, określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania wysokości udziału w kosztach budowy urządzeń komunalnych, energetycznych i gazowych (Dz. U. Nr 48, poz. 242).